

— Защо си тъй нажалень, пріятелю мой, попыта го лордътъ съ безпокойствие.

— Увы, лорде! Немамъ вече племенница. . .

— Какъ? Коя?

— Юлія! Племенницата ми и сугругата на Сотиря. . .

— Умрѣ ли?

— Убихъ я! рече съ плачь Евстатій

— И Сотирь?

— Додохъ да ви попытамъ дѣ е?

— Преди двадни зе солдатыѣ си и отиде да са бие съ непримиримыя врагъ на Фамиліята ви, съ онуй чудовище. . .

— Кое?

— Тодора Трипани.

— Ужасъ! Че живъ ли е той еще? лорде, заведи ма да го намеръхъ.

— Ще отидеми и двама тамъ.

Подирь малко, лордътъ и Евстатій отидохъ да намѣръхъ Сотиря.

ГЛАВА 62.

Преданность.

Мацко тръгнъ отъ Керчь съ твърдо намѣреніе да си отиѣсти и накаже злодѣца Трипани, кръвожедныя онзи звѣрь, който подирь толкози злодѣянія уби и Гирджика. Той имаше при себе си като адъютантинъ Кацарида, безцѣнныя онзи момъкъ, който, както помнихъ читателитѣ, толкосъ помогнъ на Евстатіева баща въ олавянъето на Малама и на Трипани, а самага Мацка отърва отъ явно погубванъе при плаванъето му отъ Цариградъ за Кримъ.

Войскыѣ подъ командата на Мацка съ усиленъ маршъ вярвѣхъ подирь полковника си.